

1. Vě - č - ný Bo - že, sil - ný v bo - ji,
 jak jsou pří - byt - ko - vé tvo - ji
 roz - koš - ní, nám vždy nej - mi - lej - ší!
 A pro - to tou - ží má du - še
 po do - mě tvém v kaž - dém ča - se,
 ó Pa - ne nej - žá - do - sti - věj - ší,
 mé srd - ce k Ot - ci do - bré - mu
 vstříc ple - sá, k Bo - hu ži - vé - mu.

2. I ten vrabec má své místo, / též i vlaštovice hnízdo /
 pro mladé své před tvým oltářem. / Jak dlouho služebník
 pak tvůj, / Králi věčný a Bože můj, / má býti vzdálen od
 tvé tváře? / Šťastný je ten, kdo v tichosti / přebývá ve tvé
 blízkosti.

3. Blaze těm, kdo moc tvou znají, / jen v tobě sílu hledají /
 pro svoje dlouhé putování. / V údolích žarem spálených, /
 z tvé ruky zřídla pramení, / poušť halíš deštěm požehnaní. /
 Své věrné znovu pozvedáš, / smí vstoupit, Bože, před tvou
 tvář.

4. Volám, Pane, bez přestání, / kéž slyšíš mé naléhání, /
 mou modlitbu již neodmítej. / Sám ochrana jsi i můj
 štít, / pohlédni na mne, na svůj lid, / na vyvolené, slabé,
 skryté. / Lepší je den v tvých nádvořích / než léta v sídlech
 bezbožných,

5. neboť Bůh je nám vždy sluncem, / dárce milosti,
 ochráncem, / slávu i radost nám udílí. / Všem chodícím
 v upřímnosti / dobré věci rád v hojnosti / s láskou přidává
 v každou chvíli. / Svým šťastně půjde životem, / kdo naději
 má v Bohu svém.